

## ***Spearmint og Tresor***

Woff, så var hun forbi meg. Første gang på Karl Johan i 1979. Jeg var nitten år og hun bare woffet forbi meg. Jeg så henne fordi hun spaserte så rett mot meg. Ti meter, fem meter, og så woff. En eim av Tresor strøk under nesen. Øynene hennes så ikke meg, så mot noe langt bak meg eller kanskje inn i henne. Lyst, skulderlangt hår. Woff, så var hun forbi. Så nært. Gikk hun gjennom meg? Duften av Tresor ble hengende ved meg, smøg seg rundt og kjælte med meg. Skrå sol ikke helt ned til gaten. Passe varmt, passe alt, woff. Rødt, kort skjørt og rød jakke. Heter det jakke? Hun svingte med hoftene. En antydning til smil om munnen. Kanskje skulle hun smile, kanskje hadde hun gjort det. Og så woff forbi meg.

Så var hun borte. Bare et forsiktig kjærtegn hang igjen i luften rundt meg, strøk meg over kinnene, la seg lunt i porene i huden. Jeg stoppet og lukket øynene, snudde meg ikke. Duften slapp ikke skulderen. Hun hadde vært nær meg. Kommet såvidt borti. Solen gikk ned.

Jeg traff henne igjen i 1983. Under Eiffeltårnet, mellom de fire metall-leggene. Woff. Strittende nakkehår. Duften hennes i nesen. Tett inntil. Dultet borti meg, aldri før, aldri siden, men dultet borti meg denne gangen. Lyst hår, kortere enn sist. Bukser, blå bukser og stor, hvit skjorte. Jeg så ikke ansiktet, men det var henne. Denne gangen snudde jeg meg og så den myke, gyngende gangen. Hun så ikke etter meg. Kikket ikke over skulderen. Jeg skjønnte at det var henne, at det var hun fra Karl Johan og at Karl Johan var første gang og at dette var den andre. Woff. Jeg ville løpe til henne, men stoppet. Hva kunne vi ha pratet om? En smal rygg, myk gange og Tresor? Jeg kunne ikke ha pratet om Tresor. Det var senere, i 1989, at jeg skjønnte at det var Tresor. En parfymedame på Harrods dynket meg med Tresor. Masse, så det luktet vondt, men så reiste nakkehårene seg da den fordampet og ble til woffdamen. Jeg kjøpte en flaske. Men under Eiffeltårnet så jeg undrende etter henne, om vi var norske turister i Paris eller om hun var fransk. Jeg kan nesten bare norsk. Woff. Det var mer enn Tresor. Kroppen hennes luktet også noe. Det var på Harrods at jeg forstod at det også var spearmint i lukten hennes. Kanskje ville jeg løpt

etter henne hvis jeg kunne språket. I stedet fulgte jeg guiden. Jeg traff henne aldri på Harrods, bare halve lukten hennes. To steder i verden, Oslo og Paris, hun og jeg, woff.

I 1994 på Storefjell Høyfjellshotell. Jeg stod i resepsjonen, svett og varm og ventet på nøkkelen da hun kom inn. Lengre hår igjen, litt tyngre. Glinsende i ansiktet, sporty, smilende for seg selv. Forbi rett bak meg. Stilte seg ved siden av meg. La to ringfrie hender på disken og trommet lett. Gud, den lukten. Jeg kikket på henne, ville se om hun tygget, men hun tygget ikke, kanskje hadde hun skjøvet den innunder overleppen. Tenk om jeg hadde hilst. Sagt hei, er du her igjen? Hvem vet hva hun hadde gjort? Jeg tok nøkkelen min og gikk. Jeg var der tre dager til, så henne ikke igjen. Kanskje hun ikke bodde på hotellet, men hva skulle hun da i resepsjonen? Jeg gikk turer, ikke på ski, rundt i hotellet, men hun var borte. Både hun og lukten. På rommet dryppet jeg en dråpe fra den lille parfymeflasken i hånden, men det ble bare halve henne, spearmint hadde de ikke på Storefjell.

Juni 1998. Traff henne på Fredriksten festning i går. Jeg stod ved Karl IX støtte da hun kom ut av festningskroen. Så henne med en gang. Den myke gangen. På vei over den grønne plenen blåste hun mot meg. Tresor og spearmint. Så snudde hun seg og stoppet. Som om hun hadde sett meg. Kom rett mot meg. Skakket på hodet og myste litt i solen. Første gangen jeg har sett henne myse. Woff, rett forbi. Hun stoppet bak meg. Jeg snudde meg forsiktig. Hun stod fremoverbøyd og leste innskriften på steinen. Lurer på om nakkehårene virkelig står rett ut eller om det bare føles slik. Så gikk hun. Jeg kunne ha gått etter, småpratet med henne, men hun hadde sikkert blitt brydd. Hun gikk sin myke gange over plenen, ble mindre og mindre. Så satte hun seg alene i en liten bil og kjørte bort.

Kanskje skulle jeg ha gjort noe. Kanskje kunne jeg ha klappet henne forsiktig på armen og sagt "hei igjen". Kanskje hadde hun sagt "neimen er det deg!", og kastet seg om halsen min. Kanskje hadde hun holdt rundt meg, rugget meg og luktet Tresor og spearmint og vært som minnene jeg har av henne. Kanskje hadde hun sagt "la oss gifte oss" og tatt hånden min og gått mykt over plenen med meg.

Men, kanskje ikke.